

samlade all kraft, framåt. De hade tillryggalagt mer än halfva vägen, då buskarna midt framför dem delade sig och en hel trupp beväpnade hvita män visade sig. Alla tre stodo en stund villrådiga, men hastigt togo de till flykten mot skogsbrynet, som de nyss lemnat. De hvita hotade att skjuta ned dem, om de icke stannade, och tryckte af sina gevär, då befallningen, som de svarta icke förstodo, icke ögonblickligen åtlyddes. Kassango och Zambo, träffade af kulor, störtade, Loango var icke sårad. Han hade kunnat fly, men han föredrog att stanna hos de sårade och dela deras öde.

Zambo låg sanslös. Kulan hade genomträngt hans skuldra. På gossen Kassango hade låret blifvit genomskjutet; han lefde.

— Trösta dig vän! — sade han till Loango, som lutade sig ned till honom. — Trösta dig och fly. De hvita komma hit, och inom få ögonblick är det för sent.

— Jag viker icke från din sida, — sade Loango, snyftande. — Ditt öde må bli mitt, — och beslutsam stod han upp och väntade de hvita, hvilka ankommo och omringade negrerna. De uppgåfvo ett rätt skratt, då de sågo sig i besittning af sina fångar, och dröjde icke att med streck till händer och fötter binda Loango och Kassango, utan att bry sig om den sednares svåra sår. På Loangos böner, att de måtte skona den sårade gossen, svarade de med stötar af gevärskolfvarne och råa skymford. — Håll munnen hund! —